

Trusting Our Father

By Elder David P. Homer
Of the Seventy

Atyánkban bízva

David P. Homer elder
a Hetvenektől

October 2024 general conference

God trusts us to make many important decisions, and in all matters He asks us to trust Him.

Isten sok fontos döntés meghozatalát bízza ránk, és minden dologban arra kér minket, hogy bízunk Őbenne.

On June 1, 1843, Addison Pratt left Nauvoo, Illinois, to preach the gospel in the Hawaiian Islands, leaving his wife, Louisa Barnes Pratt, to care for their young family.

In Nauvoo, as persecutions intensified, forcing the Saints to leave, and later at Winter Quarters as they prepared to migrate to the Salt Lake Valley, Louisa faced the decision of whether to make the journey. It would have been easier to stay and to wait for Addison to return than to travel alone.

On both occasions, she sought guidance from the prophet, Brigham Young, who encouraged her to go. Despite the great difficulty and her personal reluctance, she successfully made the journey each time.

Initially, Louisa found little joy in traveling. However, she soon began to welcome the green prairie grass, colorful wildflowers, and patches of ground along the riverbanks. “The gloom on my mind wore gradually away,” she recorded, “and there was not a more mirthful woman in the whole company.”

Louisa’s story has deeply inspired me. I admire her willingness to set aside her personal preferences, her ability to trust God, and how exercising her faith helped her to see the situation differently.

She has reminded me that we have a loving Father in Heaven, who cares for us wherever we are, and that we can trust Him more than anyone or anything else.

Addison Pratt 1843. június 1-jén elhagyta az Illinois állambeli Nauvoot, hogy a Hawaii-szigeteken prédikálja az evangéliumot, hátrahagyva feleségét, Louisa Barnes Prattet, hogy gondoskodjon fiatal családjukról.

Nauvooban, amint az üldöztetések fokozódásával a szentek távozásra kényszerültek, majd később Winter Quartersben, amikor a Sóstó-völgybe való vándorlásra készülődtek, Louisa azzal a döntéssel szembesült, vajon útra keljen-e. Könnyebb lett volna maradni és megvárni, hogy Addison visszatérjen, mintsem egyedül utazni.

Mindkét alkalommal útmutatást kért Brigham Young prófétától, aki arra buzdította, hogy induljon el. Az asszony a nagy nehézségek és személyes vonakodása ellenére is mindkét alkalommal sikeresen tette meg az utat.

Louisa eleinte nem sok örömét lelte az utazásban. Ám hamarosan örömmel fogadta a préri zöld fűvét, a színes vadvirágokat, valamint a folyópartok melletti területeket. „Az elmémre nehezedő ború fokozatosan elszállt – jegyezte fel –, és az egész társaságban nem volt nálam jókedvűbb nő.”

Louisa története mélyen megihletett engem. Csodálom, ahogy hajlandó volt félretenni a személyes kívánságait; ahogy képes volt bízni Istenben; és azt, ahogy a hite gyakorlása segített neki másként látni a helyzetet.

Eszembe juttatja azt, hogy van egy szerető Atyánk a mennyben, aki törődik velünk, bárhol is legyünk, és hogy bárkinél vagy bármi másnál jobban bízhatunk Őbenne.

The Source of Truth

God trusts us to make many important decisions, and in all matters He asks us to trust Him. This is especially difficult when our judgment or public opinion differs from His will for His children.

Some suggest that we should redraw the lines between what is right and what is wrong because they say that truth is relative, reality is self-defined, or God is so generous that He does not actually care about what we do.

As we seek to understand and accept God's will, it is helpful to remember that the boundaries between right and wrong are not for us to define. God has established these boundaries Himself, based on eternal truths for our benefit and blessing.

The desire to change God's eternal truth has a long history. It started before the world began, when Satan rebelled against God's plan, seeking selfishly to destroy human agency. Following this pattern, people like Sherem, Nehor, and Korihor have argued that faith is foolish, revelation is irrelevant, and whatever we want to do is right. Sadly, so very often these deviations from God's truth have led to great sorrow.

While some things may depend on context, not everything does. President Russell M. Nelson has consistently taught that God's saving truths are absolute, independent, and defined by God Himself.

Our Choice

Whom we choose to trust is one of life's important decisions. King Benjamin instructed his people, "Believe in God; believe that he is ... ; believe that he has all wisdom ... ; believe that man doth not comprehend all the things which the Lord can comprehend."

Fortunately, we have the scriptures and guidance from living prophets to help us understand God's truth. If clarification beyond what we have is needed, God provides it through His prophets. And He will respond to our sincere prayers through the Holy Ghost as we seek to understand truths we do not yet fully appreciate.

Az igazság forrása

Isten sok fontos döntés meghozatalát bízta ránk, és minden dologban arra kér minket, hogy bízzunk Őbenne. Ez különösen akkor nehéz, amikor a magunk ítélete vagy a közvélekedés különbözik az Ő akaratától a gyermekeire vonatkozóan.

Néhányan azt sugallják, újra kellene húznunk a helyes és a helytelen közötti határokat, mert azt mondják, az igazság viszonylagos, a valóságot mindenki maga határozza meg, illetve Isten annyira nagylelkű, hogy valójában nem érdekli, mit teszünk.

Midőn Isten akaratának a felismerésére és elfogadására törekszünk, hasznos, ha emlékszünk rá, hogy a helyes és a helytelen közötti határvonalakat nem a mi dolgunk meghúzni. Isten maga hozta létre ezeket a határokat, örök igazságok alapján, a mi javunkra és áldásunkra.

Hosszú múltra tekint vissza az a vágy, mely Isten örökkévaló igazságának a megváltoztatására irányul. A világ indulása előtt kezdődött, amikor Sátán fellázadt Isten terve ellen, önző módon az emberi önrendelkezés elpusztítására törekedve. E mintát követve az olyan emberek, mint Sérem, Nehór és Korihór, azzal érveltek, hogy a hit balgaság, a kinyilatkoztatás lényegtelen, és bármit is akarunk tenni, az helyes. Sajnálatos módon ezek az Isten igazságától való elhajlások oly nagyon gyakran vezettek nagy bánathoz.

Bár vannak dolgok, amelyek környezetfüggők, nem minden az. Russell M. Nelson elnök következetesen azt tanítja, hogy Isten szabadító igazságai végérvényesek, függetlenek, és maga Isten határozza meg őket.

A mi döntésünk

Az, hogy kiben bízunk, az élet egyik fontos döntése. Benjámin király ezt az utasítást adta népének: „Higgyetek Istenben; higgyétek el, hogy ő van...; higgyétek el, hogy minden bölcsesség... birtokában van...; higgyétek el, hogy az ember nem fogja fel mindazon dolgokat, melyeket az Úr felfogni képes.”

Szerencsére rendelkezünk a szentírásokkal és az élő próféták útmutatásával, hogy segítsenek megértenünk Isten igazságát. Ha további pontosításra van szükség, akkor Isten az Ő prófétái által biztosítja azt. Ezenkívül Ő válaszolni fog őszinte imáinkra a Szentlelken keresztül, miközben igyekszünk megérteni azokat az igazságokat,

Elder Neil L. Andersen once taught that we should not be surprised “if at times [our] personal views are not initially in harmony with the teachings of the Lord’s prophet. These are moments of learning,” he said, “of humility, when we go to our knees in prayer. We walk forward in faith, trusting in God, knowing that with time we will receive more spiritual clarity from our Heavenly Father.”

At all times, it is helpful to remember Alma’s teaching that God gives His word according to the attention and effort we devote to it. If we heed God’s word, we will receive more; if we ignore His counsel, we will receive less and less until we have none. This loss of knowledge does not mean that the truth was wrong; rather, it shows that we have lost the capacity to understand it.

Look to the Savior

In Capernaum, the Savior taught about His identity and mission. Many found His words difficult to hear, leading them to turn their backs and “[walk] no more with him.”

Why did they walk away?

Because they did not like what He said. So, trusting their own judgment, they walked away, denying themselves blessings that would have come had they stayed.

It is easy for our pride to come between us and eternal truth. When we don’t understand, we can pause, let our feelings settle, and then choose how to respond. The Savior urged us to “look unto [Him] in every thought; doubt not, fear not.” When we focus on the Savior, our faith can start to overcome our concerns.

As President Dieter F. Uchtdorf encouraged us to do: “Please, first doubt your doubts before you doubt your faith. We must never allow doubt to hold us prisoner and keep us from the divine love, peace, and gifts that come through faith in the Lord Jesus Christ.”

Blessings Come to Those Who Stay

melyeket még nem értékünk teljes mértékben.

Neil L. Andersen egyszer ezt tanította: „Ne legyetek meglepve, ha néha a személyes nézeteitek eleinte nincsenek összhangban az Úr prófétajának a tanításaival! Ezek a tanulás és az alázat pillanatai – mondta Andersen elder –, amikor imában térdre ereszkedünk. Hittel haladunk előre, bízva Istenben, tudva azt, hogy idővel több lelki tisztánlátást kapunk majd Mennyei Atyánktól.”

Mindig hasznos felidézni Alma tanítását, miszerint Isten azon figyelem és szorgalom szerint adja nekünk a szavát, melyet annak szentelünk. Ha megszívleljük Isten szavát, akkor többet fogunk kapni; ha figyelmen kívül hagyjuk a tanácsát, akkor egyre kevesebbet kapunk, amíg végül nem lesz semmink. A tudás efféle elvesztése nem azt jelenti, hogy az igazság helytelen volt – ehelyett azt mutatja, hogy elvesztettük a megértés képességét.

Tekints a Szabadítóra!

Kapernaumban a Szabadító a kilétéről és a küldetéséről tanított. Sokan keménynek tartották a szavait, így hátat fordítottak, és „nem jár[t]ak... többé ő vele”.

Miért távoztak?

Mert nem tetszett nekik, amit mondott. Így hát, bízva a maguk ítéletében, továbbálltak, megtagadva maguktól azokat az áldásokat, amelyek akkor érkeztek volna, ha maradnak.

Büszkeségünk könnyedén közénk és az örök igazság közé állhat. Amikor valamit nem értünk, megállhatunk, engedhetjük, hogy az érzéseink leülepedjenek, majd utána döntsük el, miként válaszolunk. A Szabadító azt a felhívást intézte hozzánk, hogy minden gondolatban Őrá tekintsünk, ne kételkedjünk, ne féljünk. Amikor a Szabadítóra összpontosítunk, a hitünk elkezdhet felülkerekedni az aggodalmainkon.

Amint azt Dieter F. Uchtdorf elnök tanácsolta nekünk: „[K]érlek, hogy vonjátok először kétségbe a kételyeiteket, mielőtt kétségbe vonnátok a hiteteket! Soha nem szabad hagynunk, hogy a kétség rabul ejtsen és távol tartson bennünket attól az isteni szeretettől, békességtől és ajándékoktól, amelyek az Úr Jézus Krisztusba vetett hit révén adatnak.”

Áldások érkeznek azokhoz, akik maradnak

As the disciples walked away from the Savior that day, He then asked the Twelve, “Will ye also go away?”

Peter answered:

“Lord, to whom shall we go? thou hast the words of eternal life.

“And we believe and are sure that thou art that Christ, the Son of the living God.”

Now, the Apostles lived in the same world, and they faced the same social pressures as the disciples who walked away. However, in this moment, they chose their faith and trusted God, thus preserving blessings God gives to those who stay.

Perhaps you, like me, sometimes find yourself on both sides of this decision. When we find it difficult to understand or embrace God’s will, it is comforting to remember that He loves us as we are, wherever we are. And He has something better for us. If we reach out to Him, He will assist us.

While reaching out to Him can be difficult, just as the father who sought healing for his son was told by the Savior, “All things are possible to him that believeth.” In our moments of struggle, we too can cry out, “Help thou [my] unbelief.”

Submitting Our Will to His

Elder Neal A. Maxwell once taught that “the submission of one’s will is really the only uniquely personal thing we have to place on God’s altar.” No wonder King Benjamin was so eager that his people become “as a child, submissive, meek, humble, patient, full of love, willing to submit to all things which the Lord seeth fit to inflict upon him, even as a child doth submit to his father.”

As always, the Savior set the perfect example for us. With a heavy heart, and knowing the painful work He had to do, He submitted to His Father’s will, fulfilling His messianic mission and opening the promise of eternity to you and me.

The choice to submit our will to God’s is an act of faith that lies at the heart of our discipleship. In making that choice, we discover that our agency is not diminished; rather, it is magnified and rewarded by the presence of the Holy Ghost, who brings purpose, joy, peace, and hope we can find nowhere else.

Amikor a tanítványok azon a napon elmentek a Szabadítótól, Ő ezt kérdezte a tizenkettőtől: „Vajjon ti is el akartok-e menni?”

Péter így válaszolt:

„Uram, kihez mehetnénk? Örök életnek beszéde van te nálad.

És mi elhittük és megismertük, hogy te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia.”

Mármost, az apostolok ugyanabban a világban éltek és ugyanolyan társadalmi nyomással néztek szembe, mint a távozó tanítványok. Ám ebben a pillanatban a hitüket választották, és bíztak Istenben, megőrizve ezáltal az áldásokat, amelyeket Isten azoknak ad, akik maradnak.

Talán hozzám hasonlóan ti is néha hol így, hol úgy döntötök. Amikor nehezen értjük meg vagy fogadjuk be Isten akaratát, akkor megnyugtató arra emlékezni, hogy Ő úgy szeret minket, ahogy vagyunk, bárhol is legyünk. És Ő valami jobbat tartogat számunkra. Ha kinyújtjuk felé a kezünket, segíteni fog nekünk.

Habár a Feléje fordulás éppoly nehéz lehet, mint a fiának gyógyulást kereső édesapa számára, akinek a Szabadító azt mondta, hogy „minden lehetséges a hívőnek”, a küszködésünk pillanataiban mi is felkiálthatunk: „Légy segítségül a [mi] hitetlenség[ünk]nek”.

Akaratunk alávetése az Ő akaratának

Neal A. Maxwell elder egyszer ezt tanította: „[A]z egyéni akarat alárendelése valójában az egyetlen igazán személyes dolog, amelyet Isten oltárára helyezhetünk.” Nem csoda, hogy Benjámin király oly hön vágyott rá, hogy népe olyanná váljon, „mint egy gyermek, engedékeny, szelíd, alázatos, türelmes, telve szeretettel, aki mindazon dolgoknak hajlandó alávetni magát, melyet az Úr jónak lát kiszabni rá, éppen úgy, ahogy egy gyermek veti alá magát az atyjának”.

Mint mindig, a Szabadító tökéletes példát állított elénk. Nehéz szívvel és tudván, hogy milyen fájdalmas munkát kell elvégeznie, alávetette magát Atyja akaratának, betöltve messiási küldetését, és megnyitva az örökkévalóság ígérését számotokra és számomra.

A választás, mely szerint alávetjük akaratunkat Isten akaratának, a hit azon cselekedete, amely a tanítványságunk középpontjában áll. Ezt választva felfedezzük, hogy az önrendelkezésünk nem fogyatkozott meg; inkább felmagasztalja és megjutalmazza a Szentlélek jelenléte, aki olyan célt, örömet, békességet és reményt hoz, amelyet

Several months ago, a stake president and I visited a sister in his stake and her young adult son. After years away from the Church, wandering difficult and unfriendly paths, she had returned. During our visit, we asked her why she had come back.

“I had made a mess of my life,” she said, “and I knew where I needed to be.”

I then asked her what she had learned in her journey.

With some emotion, she shared that she had learned that she needed to attend church long enough to break the habit of not coming and that she needed to stay until it was where she wanted to be. Her return was not easy, but as she exercised faith in the Father’s plan, she felt the Spirit return.

And then she added, “I have learned for myself that God is good and that His ways are better than mine.”

I bear witness of God, our Eternal Father, who loves us; of His Son, Jesus Christ, who saved us. They know our hurts and challenges. They will never forsake us and know perfectly how to succor us. We can be of good cheer as we trust Them more than anyone or anything else. In the sacred name of Jesus Christ, amen.

sehol máshol nem találunk meg.

Néhány hónappal ezelőtt egy cövekelnökkel meglátogattunk a cövekében egy nővért és az ő fiatal felnőtt fiát. Miután ez a nővér éveken át távol volt az egyháztól, nehéz és zord ösvényeken tévelyegve, visszatért. A látogatásunk során megkérdeztük tőle, miért jött vissza.

„Elrontottam az életemet – felelte –, és rádöbrentem, hol kellene lennem.”

Aztán megkérdeztem tőle, mit tanult az út során.

Némileg meghatódva osztotta meg, hogy rájött, addig kell istentiszteletre járnia, amíg meg nem törik az a szokása, hogy nem jár, és addig kell maradnia, amíg az lesz az a hely, ahol lenni akar. Visszatérése nem volt könnyű, de amikor hitet gyakorolt az Atya tervében, érezte a Lélek visszatérését.

Majd hozzátette: „Személyesen győződtem meg arról, hogy Isten jó, és hogy az Ő útjai jobbak az enyémnél.”

Tanúságot teszek Istenről, a mi Örökkévaló Atyánkról, aki szeret minket; Fiáról, Jézus Krisztusról, aki megszabadított minket. Ismerik a fájdalmainkat és a kihívásainkat. Soha nem fognak cserben hagyni minket, és tökéletesen tudják, hogyan segítsenek nekünk. Bizakodóak lehetünk, amint bárki vagy bármi másnál inkább Beléjük helyezzük a bizalmunkat. Jézus Krisztus szent nevében, ámen.